

uden erfaring i, hvorledes højesteretssager skal forberedes og proceduren tilrettelægges og begrænses. Dette vil medføre fare for yderligere forsinkelse i højesterets arbejde.

Der er efter fakultetets opfattelse ingen tvivl om, at den omstændighed, at en landsretssagfører fra vedkommende landsret opnår en erklæring om, at han er øvet i procedure, ikke frembyder nogen sikkerhed for, at han magter den særlige procedure, som anvendes i højesteret, eller er i stand til at skønne over, hvorvidt en sag bør føres op til højesteret. Den i retsplejelovens § 127, stk. 2, indeholdte udelukkelsesbestemmelse kan — ligesom adgangen til at idømme en sagfører bøde for unødigt trætte — alene blive en sikkerhedsventil i nødsfald og egner sig ikke til at benyttes som almindelig regulator af adgangen til at procedere for højesteret. Hertil må yderligere føjes, at hvis man tillægger faren for, at sagførerne skal komme til at stå i et afhængighedsforhold til domstolene, nogen vægt som argument for prøvens afskaffelse (betænkningen s. 16), synes denne betragtning at kunne anføres med endnu større styrke imod at tillade en videregående anvendelse af § 127, stk. 2.

Et andet spørgsmål er, om den nuværende prøve, selv om den i det hele må siges at have været til gavn for opretholdelse af højesteretssagførerstandens kvalitet, kan betegnes som i enhver henseende tilfredsstillende. Dette er næppe tilfældet. Det beror i for høj grad på tilfældigheder, om en kandidat er i stand til at finde det fornødne antal virkelig egnede prøvesager inden for det i loven foreskrevne tidsrum, og der kan herved indtræde ulige vilkår for de prøveprocederende landsretssagførere. Fakultetet mener derfor, at en udvidelse af adgangen til at prøveprocedere for højesteret efter de i betænkningen s. 19-20 angivne retningslinjer vil betyde et fremskridt, og at ingen afgørende retsplejehensyn lader sig anføre herimod. Fakultetet mener endvidere, at det kan være rimeligt som supplement hertil at overveje en ordning, der åbner mulighed for højesteret til at indrømme landsretssagførere, der har vist sig egnede gennem deres procedure af „egne sager“, en almindelig adgang til at procedere for højesteret uden at indstille sig til forudgående prøve.

Hvad angår spørgsmålet om højesterets-sagførertitlen, skal fakultetet, da dette

spørgsmål er uden retsplejemæssig betydning, indskrænke sig til at udtale, at det må anses for en selvfølge, at der ikke kan blive tale om at fratage de allerede beskikkede højesteretssagførere deres titel som sådanne. Ikke blot ville det være i strid med hævdvunden praksis på andre områder at berøve en person retten til at anvende en tidligere erhvervet titel eller stillingsbetegnelse; men for så vidt angår sagførervæsenet, kan særligt henvises til, at man ved de tidligere omordninger af dette er gået ud fra, at der forelå en slags velerhvervet ret til de ældre stillingsbetegnelser. De tidligere kongelige udnævnte højesteretsadvokater bibeholdt således deres titel som sådanne, efter at loven af 26. maj 1868 havde indført højesteretssagførerstillingen, hvortil alene krævedes ministeriel beskikkelse. De to sidste højesteretsadvokater døde i 1915; men retsplejeloven af 1916 § 1032 anerkendte stadig eksistensen af de kongelige udnævnte overretsprokuratorer (fra tiden før 1869) ved siden af de efter 1869 udnævnte overrets-sagførere.

Fakultetet henleder i øvrigt i denne forbindelse opmærksomheden på, at loven af 26. maj 1868, der ifølge sin § 15 først trådte i kraft den 1. januar 1869, i § 13 indeholdt en overgangsbestemmelse, og fakultetet vil finde det rimeligt, om der, hvis nye regler indføres, måtte blive givet en passende overgangsbestemmelse.

Et medlem (W. E. v. Eyben) ønsker i tilknytning til udtalelsen om højesteretssagførerprøven at bemærke, at det for så vidt kan slutte sig til fakultetets udtalelse, som det mener, at højesteret må have adgang til på en eller anden måde at udskille de sagførere, der er uegnede til at procedere for denne ret. Dette fakultetsmedlem finder det derfor også uforsvarligt at gennemføre regeringsforslaget i den foreliggende skikkelse, idet højesteret efter dette kun kan fratage en sagfører møderetten, „hvis vedkommende efter gentagen procedure eller på anden måde har vist sig uegnet til at procedere for højesteret“. En regel af et tilsvarende indhold — angående møderetten i „egne sager“ — er i årene 1933-55 kun blevet anvendt i 5 tilfælde, uanset at højesteret i 39 tilfælde har givet anmærkning for dårlig procedure. Dette fakultetsmedlem kan derfor kun anse det for forsvarligt at